

Comentariu la poezia Lacul de Mihai Eminescu

O tema abordata de Mihai Eminescu este iubirea, dar in lirica erotica eminesciana, sentimentul dragostei pentru fiinta iubita se imbina cu admiratia fata de frumusetea naturii, asa cum se intampla si in poezia Lacul.

Aceasta creatie eminesciana este o opera lirica intrucat sentimentele poetului sunt exprimate in mod direct, nemijlocit. Nu apare actiune, nu apar personaje, ca in operele epice, nu exista un narator, iar elementele cadrului natural constituie doar decorul unei iubiri romantice, patimase, profunde. Poetul viseaza la o dragoste ideala, la posibilitatea implinirii ei in decorul fascinant al codrului.

Mai intai este exprimata emotia poetului determinata de asteptarea fiintei iubite si natura vibreaza la unison cu acesta, pentru ca i-a preluat zbulciumul. Motivul asteptarii este infatisat ca posibilitate, ca si gestul tandru al imbratisarii. Iubita apare astfel ca o proiectie imaginara in visul poetului, ca un ideal de iubire.

Starea de asteptare si de singuratate genereaza visul de iubire al poetului in care acesta se abandoneaza extazului alaturi de fiinta iubita, plutind pe undele lacului sub lumina lunii.

In strofa finala visul ia sfarsit, poetul revine la o realitate trista, dureroasa, din care izvorasc deceptia si singuratatea care se consuma in acelasi decor, al lacului, dar mai putin luxuriant. Intensitatea tristatii, a durerii este direct exprimata prin epitetul singuratic si prin verbele suspin si sufar. " Dar nu vine...Singuratic / In zadar suspin si sufar / Langa lacul cel albastru / Incarcat cu flori de nufar." /

Trairile interioare, prezente si aici ca in orice opera lirica, sunt surprinse in diferite momente : al asteptarii, al visului si al reintoarcerii la realitate.

Natura apare personificata, imaginile vizuale se imbina cu cele auditive, realizate printr-un limbaj artistic deosebit de plastic in care apar epitete [" blanda luna ", " lin porneasca ", " unduioasa apa "] sau personificarii [" lacul trasarin ", " cutremura ", " apa...sune "].

Poetul sugereaza, ca in orice opera lirica, o anumita atmosfera poetica, subiectiva, caracterizata printr-o usoara seninatate si calma resemnare caci faptul naturii diminueaza tristetea.

Este prezent si eul liric sugerat prin pronumele personal " eu " din strofa a doua si prin formele de persoana I singular sau plural ale verbelor [" ascult ", " astept ", "sa sarim ", " sa plutim " etc.], care exprima sentimentele mentionate, caracterizate prin profunzime si printr-o sinceritate covarsitoare, facandu-l partas si pe cititor la propriile trairi.

Astfel, prin sinceritatea sentimentelor si prin simplitatea formei, Mihai Eminescu gaseste drumul cel

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

mai scurt , dar si cel mai rapid si fascinant, in acelasi timp, de a ajunge la suflet cititorului.